

til den Tid. Det er fra dette Synspunkt, jeg tror, at vi maa se Sagen, og derfor vil jeg anbefale, at man i Stedet for §§ 7—8 fatte en Paragraf, som gik ud paa, at Finanzministeren bemyndigedes til af Statskassens Midler at yde hver Kommune i Landet et Tilskud af 50 Dre for hver enkelt Person, som findes i Kommunen efter Folketællingen af 1880. Nu maa det imidlertid ikke overses, at denne Folketælling ligger allerede en Del Aar tilbage, og som bekendt har der i nogle Kommuner ikke fundet nogen, i alt Fald ikke nogen kjendelig Tilvæxt Sted siden Folketællingen i 1880, hvortilmod der i andre Kommuner, særlig i Kjøbenhavn og de tilgrændende Kommuner ligesom ogsaa i nogle Kjøbstadkommuner, er foregaaet en meget betydelig Tilvæxt i Befolkningen siden Folketællingen. Det vilde derfor være rigtigt at tilføie en Bestemmelse om, at Folketællingen af 1880 ikke burde være ubetinget gjældende, men naar en Folketælling er foregaaet under betryggende Former efter den Tid, maatte den lægges til Grund for Tilskudet.

Der kan selvfølgelig mod et saadant Lovforslag gjøres forskjellige Indvendinger. Det giver i saa Videt en Regel, som skal være gjældende for det Hele, og der er Ingen, som kan skjule for sig selv, at Forholdene i de forskjellige Kommuner kunne være meget forskellige, at der maaste kunne findes Kommuner, hvor der ikke er betydelig Trang til et saadant Tilskud eller i alt Fald i langt ringere Grad, ligesom der ogsaa kan være Kommuner, som allerede have ydet et betydeligt Bidrag til de Fattiges Kasse, saa at de maaste i en væsentlig Grad have tilfredsstillet den Nød, som er tilstede. Dog ville saadanne Tilfælde ganske sikkert kunne være Undtagelser; Enhver, som kjender Tilstanden i Landet, maa sikkert erkjende, at dette kun vil være Undtagelser, og at man, naar man vil give en saadan Lov, da ikke bør dvæle for stærkt ved slige Undtagelsestilfælde, men helt se bort fra dem og give Reglen ganske i Almindelighed. Man kunde selvfølgelig overlade det til Aamtsraadenes Skjøn, lade dem træffe Foranstaltninger efter en Undersøgelse, men enhver saadan Undersøgelse eller Afgjørelse, som andre Autoriteter skulde træffe, vilde dels være temmelig vanskelig, og dels vilde den jo træffe Tiden ud i en høit uheldig Grad. Jeg vil derfor ønske, at hvad vi kunne blive enige om, maa komme til at foreligge fra Rigsdagens Side, inden vi skulle til Jul, og at den høit ærede Minister, dersom han kan gaa ind paa den Tanke, jeg her har fremst, da vil lade Loven udfomme endnu i dette Aar, saaledes at den kan komme til at

foreligge som en Jule- eller Nytaarsgave fra den samlede Lovgivningsmagt til den fattigste og mest trængende Del af Befolkningen i Landet. Der kan ogsaa med Hensyn til Fordelingen reises en Del Betænkkeligheder. Man har i de tidligere Lovforslag for Landets og Kjøbstædernes Vedkommende henvist til de Fattiges Kasse, der vistnok ogsaa maa betragtes som en fyldestgjørende Autoritet i saa Henseende, men i Kjøbenhavn savner man en saadan officiel Institution, og der er derfor i de tidligere Love ligesom iøvrigt ogsaa i Regeringens Lovforslag, i dets § 6, henvist til Understøttelsesforeningerne. De Bidrag, som Statskassen skulde tilstøde, maatte vistnok uddeles paa samme Maade, som det er foreslaaet i de tidligere Paragrafer af Lovforslaget, de maa ogsaa gaa gennem de Fattiges Kasse og for Kjøbenhavns Vedkommende gennem Understøttelsesforeningerne. Idet jeg nævner Understøttelsesforeningerne, kan jeg dog ikke undlade at bemærke, at dersom et større Tilskud skulde blive uddelt gennem disse, vilde det være ønskeligt, om de satte sig i Forbindelse med de Fag- og Arbejderforeninger, saavel af Høire som af Venstre — jeg taler aldeles ikke politisk herom — som for deres Fags- og paagjældende Arbejdsklassers Vedkommende have erhvervet sig større Kjendskab til de personlige Forhold, end Understøttelsesforeningerne have været i Stand til at skaffe sig. Det maa betragtes som en Selvfølge, at alle Understøttelser af denne Art maa blive uddelte uden Hensyn til politiske Ansuelser, og samtidig uden Hensyn til de politiske Strid, som de Paagjældende have foretaget i en fjernere eller nærmere Fortid, idet der kun maa tages Hensyn til den Trang, der faktisk er tilstede, uden Hensyn til, om man billiger de politiske og sociale Grunde, der maatte have bevirket, at Trangen var opstaaet. Dette betragter jeg altsaa som en Selvfølge, naar disse Tilskud skulle bevilges. Jeg vil ganske sikkert sige, at det vilde være det Rigtigste, om Understøttelsesforeningerne i Kjøbenhavn og andre Steder, hvor man giver Bidrag gennem disse Foreninger, paa en saadan Maade, som jeg her har nævnet, sætter sig i Forbindelse med Fag- og Arbejderforeningerne, som have et betydeligt Kjendskab til de paagjældende Klassers Vilkaar, og jeg tror, at der vil være saa meget større Marjag dertil, som der gennem disse Fag- og Arbejderforeninger ydes et væsentligt Bidrag til de Trængendes Understøttelse ved Selvhjælp, hvorved der jo indirekte spares det Offentlige ikke saa Lidt.

Hvor høit man skal sætte Bidraget, kan der naturligvis være forskellige Meninger